

ganske aabenlys og oplagt. Men er det da ikke aldeles urimeligt, at der kun er eet Middel til at skaffe Arbejderne deres tarifmæssige halve Krone om Ugen, nemlig dette at gøre dem aldeles brødløse, at berøve dem ogsaa deres 20 Kr. om Ugen?

I nedadgaaende Tider vil Fagforeningens Bestyrelse mangan Gang betænke sig; der staar maaske Hundreder af Arbejdere bare ventende paa at komme til for at tage de Strejkendes Pladser; men Fagforeningsbestyrelsen presses med Forespørgsler paa Generalforsamlingerne. Og Retsfølelsen er blevet krænknet, den *kræver* Tilfredsstillelse. Er det saa i Grunden ikke for galt, at Fagforeningsbestyrelsen skal staa ganske retsløs, uden andet Middel at tage til end Strejken, dette uhyre kostbare Middel, som ikke en Gang altid er probat? Det er sikkert, at Strejken vil berøve Arbejderne 10,000 Kr. om Ugen i Arbejds løn og vil bibringe Fabrikken stort Tab, men om man opnaar de 250 Kr. om Ugen derved, kan være tvivlsomt, thi Udfaldet beroer jo paa, hvem der har Magten, og ikke paa, hvem der har Retten paa sin Side.

Denne Mangel paa Rets hjælp kunde afhjælpes ved, at Organisationerne i Overenskomsterne paatog sig en begrænset Garanti for deres Medlemmer. Saa var der for Organisationerne noget at gaa til Retten med, saa kunde den ene Organisation sagsøge den anden, og i mangfoldige Tilfælde vilde Fagforeningen da utvivlsomt nøje sig med at anlægge Sagen i Stedet for at skride til Strejke. Jeg mener ikke, at den skulde anlægges ved de almindelige Domstole, men ved en særlig dertil indrettet Domstol; jeg tænker mig noget som den permanente Voldgiftsret. Ja, i mangfoldige Tilfælde, navnlig under trykkede Konjunkturer, vilde Fagforeningerne være henrykte over paa denne Maade at faa Kravet fremtvunget og faa beroliget de Misfornøjede i Fagforeningen.

Disse Retssager, *for Omgaaelse af Tarifferne*, vilde som Regel være at anlægge af Arbejderorganisationerne mod Arbejdsgiverorganisationerne eller mod enkelte Arbejdsgivere. Ganske vist, naar en Arbejder arbejder for Underbetaling, kan man ogsaa kalde det et Brud paa Tariffen fra hans Side; men jeg mener — og jeg troer ikke, at jeg foreløbig behøver at begrunde denne Mening — at Ansvar for Tarifomgaaelser udelukkende maa hvile paa Arbejdsgiverne og Arbejdsgivernes Organisation; og at Arbejderorganisationen ikke skal have noget Ansvar for Omgaaelsen, naar den ikke selv har godkendt den.

Men der kunde ogsaa tænkes Retssager for Tarifomgaaelser anlagte mod Arbejderorganisationen, naar denne selv var Skyld i Tarifomgaaelsen.

En Fabrikant har saaledes meddelt mig følgende. — Da det kun er den ene Parts Fremstilling af Sagen, og den Slags Sager ofte tager sig højst forskellig ud fra begge Sider, nævner jeg det blot som Eksempel, ikke som en virkelig Begivenhed. —

Fabrikken havde en Tarifoverenskomst med vedkommende Fagforening, men Fabrikanten kom rent tilfældig paa Spor efter, at en konkurrerende Fabrik havde en lavere Tarif med Fagforeningen. Dette mente han stred mod Overenskomstens Forudsætninger og forlangte derfor Konkurrencefabrikkens Tarif nivelleret efter hans egen Tarif eller hans egen Tarif nivelleret efter Konkurrencefabrikkens; og da han ikke kunde opnaa nogen af Delene — man vilde formodentlig ikke erkende, at der var denne Tarifforskel — erklærede han Overenskomsten omstødt, og der udbrød nu en Konflikt, der medførte en 6 Maaneders Arbejdsstandsning. Kampen endte med fuldstændig Nederlag for Fagforeningen. Da denne erklærede Strejken hævet, var Arbejdet fuldt i Gang med nye Folk, og det eneste, Fabrikanten gik ind paa, var, at han ikke vilde vægre sig ved at besætte Pladser, der maatte blive ledige, med de